

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

ТОЛТЕКСКОТО ИЗКУСТВО НА ЖИВОТА И СМЪРТТА

Историята на едно откритие

ДОН МИГЕЛ РУИС
БАРБАРА ЕМРИС

Предговор

Тази книга разказва за събитията в живота ми. За разлика от предишните ми творби, тя обединява силата на въображението с мъдростта на толтекските учения. В нея ще откриете историята на един мистичен сън, който имах преди няколко години по време на деветте седмици предизвикана медикаментозна кома след инфаркта.

Казват, че при настъпването на смъртта целият ни живот преминава пред очите ни. Нещо подобно се случи и с мен, докато тялото ми отчаяно се бореше да остане живо, а умът ми се разшири към безкрая.

Може да се каже, че през онези дълги седмици сънувах завета си. Личният завет е съвкупността от всички преживявания в живота ни. Той е сбор от всичките ни действия, всичките ни реакции, всичките ни емоции и чувства. Него оставяме на живите, след като напуснем физическото си тяло. Заветът е всичко, което сме, нашата цялостност. Заветът ни се определя чрез спомените на другите за нас... и колкото по-автентични сме, толкова по-ярък ще бъде този завет.

Вдъхнових се да създам настоящата книга като дар за синовете си, за учениците си и за всички онези, чиято обич ми помогна да се върна към живота. На децата си, семейството си, приятелите и любимите дарявам спомените си и безусловната си любов. На онези, които искат да се научат от думите ми, предлагам житейския си опит. Непреходната ми обич към света е моят дар за тази красива планета. Автентичността на съзнаването ми е моят дар за човечеството.

Будният ни живот и сънищата ни са произведения на изкуството. Настоящата книга представлява художествен разказ за напълно реалните разговори между мен и майка ми доня Сарита, уважавана лечителка в Сан Диего и мой учител и водач през по-голямата част от живота ми. От мига на инфаркта ми на 28 февруари 2002 г. тя правеше всичко по силите си, за да не позволи на тялото ми да умре. Използвайки цялата мощ на вярата си, тя събираше децата и учениците си за поредица от церемонии, насочени към мен. Майка ми работеше неуморно, ден и нощ, за да възстанови здравето и съзнанието ми. Беше твърдо решена, че ще се върна в тялото си и отново ще го изпълня с живот. В много случаи постигаше състояние на транс или дълбока медитация с намерението да навлезе в съня ми и да изиска от мен да отхвърля смъртта.

Тези нейни пътувания до сънното ми състояние са основата на настоящата книга. Когато майка ми се изпраща пред мен там, аз я изпращам да разговаря с главния герой на историята ми – собственото ми знание. В тази фантазия знанието е изобразено като мистериозно женско същество, наречено Лала. Би могло да се каже, че Лала възплъщава всичко, в което вярвам, и всичко, което придава форма на

историята ми – точно както вашето знание ви помага да създадете историята на своя живот.

Много прекрасни герои внасят енергия и жизненост в тази история. Всеки от тях е мое отражение и допринася за оздравяването ми по уникален начин. Въпреки че някои от имената и разговорите са измислени, всички герои са реални приятели, ученици и роднини. Някои са починали, а други са живи и се смеят с мен, но всички те обогатиха моя свят. Обичта ми към тях е силна, а благодарността ми за тяхната роля в живота и в излекуването ми е безгранична.

Може да ви се струва, че преживяванията ни – вашите и моите – са много различни. Вашият главен герой е различен от моя, а второстепенните ви герои вероятно не приличат на участниците в моята история. Но макар и да изглеждате различни, вие сте неразделна част от съня на човечеството, също като мен. Вие сте търсили истината чрез символи, също като мен. Вие сте знание, търсещо спасение, също като мен. Вие сте собственият си спасител и сте чист потенциал в действие. Бог е истината във вас и истината ще ви направи свободни.

Нека тази книга ви помогне да разберете всичко това. Вслушайте се, вижте и се осмелете да промените собствения си свят – свят, изграден от мисли и автоматични реакции. Позволете на събитията от моя живот да вдъхновят нови прозрения за собствения ви сън и настоящите предизвикателства в него. Добрият ученик използва оптимално всяка налична информация, а – както показва моята история – животът винаги ни осигурява информацията, от която се нуждаем.

С цялата ми обич и уважение,
Мигел Анхел Руис

Речник на термините

Аг: История в ума ни, която води до нещастие.

Бог: Вечната висша сила, единственото нещо, което наистина съществува.

Вяра: Да вярваш стопроцентово – без никакво съмнение.

Диос/Диоса: Бог/Богиня.

Дон/Доня: Уважителни обръщения в испанския език (подобни на господин, госпожа).

Душа: Жизнена сила, която поддържа целостта на вселената (материята) (например вселената на човешкото тяло). Всеки компонент се разпознава като част от тази вселена.

Енергия: Вечната върховна сила, единственото нещо, което наистина съществува.

Живот: Съзидателната сила на Бог или енергията, която манифестира живот.

Зло: Резултатът от вярата в лъжи. Злото в действията се засилва в зависимост от това, колко изкривена е лъжата и колко високо е нивото на фанатизма.

Знание: Споразумения между хората за естеството на реалността. Знанието се предава чрез символи – думи и цифри, фрази и формули.

Истина: Онова, което е реално; синоним на Бог и енергията. Истината е съществувала дълго преди човечеството и ще съществува дълго след човечеството.

История: Обяснение на съня.

Лъжи: Изкривявания на истината в човешкия ум.

Любов: Аспектът на енергията, която се проявява като съвкупността от всички вибрации, задвижвайки материята и записвайки информация в нея. Материята я възприема и отразява и реагира с пълната гама емоции.

Магия: Съзидателният аспект на енергията.

Материя: Тленно проявление на вечния живот.

Митоте: Неспирният разговор в главата ни, който звучи така, сякаш хиляди хора говорят едновременно и никой не слуша.

Мъдрост: Способността да се реагира правилно на всяко събитие; здрав разум.

Мъж/жена нагуал: Човек, съзнаващ себе си като силата, която движи материята; безсмъртен.

Нагуал: Дума на езика науатъл за силата, която движи материята.

Намерение: Енергийно послание, което дава посока на светлината, създавайки или разрушавайки материята. Намерението пътува в центъра на светлината с въртящи се около него квантови частици. Намерението е самият живот.

Науатъл: Езикът на ацтеките.

Рай: История в ума ни, която води до щастие.

Светлина: Посланикът на живота и първото му проявление.

Сила: Потенциалът да създаваш.

Смърт: Материя, липса на живот.

Съзнаване: Способността нещата да бъдат виждани такива, каквито са.

Сън: Отражението на възприятията ни в ума.

Сънуващ: Някой, който знае, че през цялото време сънува.

Сънят на планетата: Колективната реалност на човешкия вид.

Теотихуакан (Тео): Древен град в Мексико, който процъфтява от 200 г. пр. Хр. до 500 г. сл. Хр. Неговите храмове и пирамиди, открити при разкопки, са разположени приблизително на тридесет мили североизточно от Мексико Сити.

Толтек: Дума на езика науатъл, означаваща художник.

Тонал: Материя.

Ум: Виртуална реалност, създадена от отражението (в мозъка) на всичко, което мозъкът възприема.

Шаман: Във всички култури магьосник/магьосница или баяч/ка.

Действащи лица

Дон Мигел Руис:

Главният герой в неговата история.

Майка Сарита:

Майка и учител на дон Мигел.

Лала:

Знаницето.

Хосе Луис:

Баща на дон Мигел и съпруг на Сарита.

Дон Леонардо:

Дядо на дон Мигел и баща на Сарита.

Дон Есикюо:

Прадядо на дон Мигел и баща на дон Леонардо.

Гандара:

Приятел на дон Есикюо.

Мемин:

Брат на дон Мигел.

Хайме:

Брат на дон Мигел, най-близък до него по възраст.

Мария:

Съпруга на дон Мигел и майка на децата му.

Дара:

Ученичка и романтична партньорка на дон Мигел.

Ема:

Ученичка и романтична партньорка на дон Мигел.

Мигел Младши (Майк, Мигелито):

Най-големият син на дон Мигел.

Хосе:

Вторият син на дон Мигел.

Лео:

Най-малкият син на дон Мигел.

Пролог

Дърпам чаршафите, сега стегнати около глезените ми. Посягам към телефона, набирам случаен номер и после някаква жена ми говори. Пита ме кой съм, къде съм. Не мога да си спомня отговорите на тези въпроси, преди речта да ме напусне завинаги. Опитвам се да седна, но заради дърпането на чаршафите само се завъртам и тупвам на пода. Болката жалостиво се оттегля само за да се завърне отново със свирепи пробождания. Чувам как майка ми ме вика, крещи името ми. Чувам гласовете на непознати и воя на сирени, докато съзнанието ми се плъзва между надигането и спадането на смесените звуци. Ще има мили сбогувания, докато нов сън започва да се оформя на мястото на стария, но единственото, което разпознавам в настоящия момент, е далечното хлипане на жени.

Толкова много жени плачат. Те плачат за сина, за любимия, за бащата и за наставника. Плачат за мен, за себе си и за обещания, които никога не са били давани. Като всички хора, те плачат за спасението на една дума. Плачат за Любовта, падналият ангел, докато всъщност трябва просто да се вгледат, да се вслушат и да усетят как силата ѝ гърми като музика от собствените им прекрасни тела.

Днес се събудих преди разсъмване по покана на Смъртта. Също като предците си ацтеки, аз я посрещам с благодарността на воин, който се е сражавал добре и копнее за без-

опасен пристан ... и дълга почивка. На някакъв далечен хоризонт предвкусвам заревото на приближаващия се изгрев. Кожата ми се стопля от него. Погледът ми се вдига, за да види как мъглавината се разтваря в звезден огън и аз знам, че скоро ще видя пътя за дома, далеч от тази тъмна нощ. Противниците ми са дошли и са си отишли, победени от любовта. Те са се борили неспирно в коридорите на човешкия ум, това прекрасно бойно поле. Ще има и други като мен, жадни да вдигнат меч срещу милионите лъжи, но за Мигел Руйс войната свърши.

Само преди минути, докато спях и сънувах, видях друг воин, млад мъж от древността, да стои в подножието на свещена планина и да гледа любимата си долина. Той стоеше под слабата звездна светлина и се взираше в езерото, което обгръщаше защитно Теночтитлан, дом на неговия народ и на моя. В съня голямата долина бе обвита в мъгла. Смътните светлинки на изгрева започнаха бавно да блещукат, докато селото постепенно се пробуждаше. Сърцето на младия мъж биеше силно, като моето сега. Ноздрите му поеха нощния въздух и кожата му потръпна от повееите на вятъра. Той се отпусна бавно на едно коляно и вдигна лъка си високо. Пръстите на дясната му ръка докоснаха перата на стрела, благословена от дима на свещен огън. Той нямаше да разочарова народа си, когато атаката дойде. Нямаше да разочарова семейството си, нито паметта на древния толтекски народ. Нямаше да разочарова себе си.

Това беше най-опасното време — часът, когато утрото още не е въобразило себе си и доброто се бори със злото в сумрака преди зазоряване. Младият воин мигна веднъж с очи, после още веднъж, и успокои ръката си. Докато сънувах с него, сякаш усещах камъчетата да се движат под обувката в сандал ходило, да се забиват в кожата на коляното

му. Усещах как мъглата сграбчва глезените му и затяга ледената си хватка около голите му ръце и бедра. Усещах как ближе врата му и изрисуваното му чело. Заедно погледнах-ме към небето. Светът над него – строени звезди в тайнствено поле – отразяваше съвършеното му тяло. Виждайки това, той прошепна молитва и успокои дишането си. Тялото му се отпусна. Вниманието му се насочи отново към долината под него, където мъглата беше започнала да се разпръсва и водите на езерото на предците му се изви-ваха край тъмни хълмове като покрити с накити пръсти на богиня. Той стабилизира лъка. Орловото перо в косата му танцуваше грациозно в усилващия се вятър. Гърбът му беше прав, а коремът – спокоен. Тъмната му кожа блестеше като бронз от наближаващия изгрев.

Сега неговият народ щеше да му бъде благодарен. Представи си как някои надникват от праговете и усещат заплахата, която се крие зад мъглата. Той погледна към селото край езерото, сякаш можеше да зърне как баща му го вижда коленичил спокоен и сам – самотен храбър воин, зареден със силата на пламтящата планина. Почувства гордостта на баща си и гордостта на предците си. Много можеше да бъде усетено в изпълнения с празнота момент преди началото на събитията и края им. Скоро иззад източния ръб на планината щеше да избухне светлината и съдбата щеше да се надигне, крещейки зад него. Победи чакаха реда си. Откровения висяха зад настоящата неизвестност. С дъха на предците си до бузите си и хладния допир на ръцете им по гърба си воинът се овладя отново, с един сандал, забит в скалите, и с очи, втренчени по протежение на стрелата му. Беше готов...

И сега, когато шокът на болката ме изтръгва внезапно от съня, разбирам, че е мой ред да се присъединя към воину-

те от древността. Както някога аз преследвах истината, така сега вечността преследва мен. Утрото избухва по източното било и съдбата го следва по петите. С дъха на предците ми до бузата ми и с хладния допир на ръцете им по гърба ми чакам поздрава на Смъртта с приветстваща усмивка.

Аз също съм готов.

